

Min lærertid på Hobro Nordre Skole i gamle dage (1950 – 61)

En skitse til en skolehistorie

(kun en skitse, fordi der ikke har været tid til arkivstudier og respons fra personer, der har gjort historien med)

v/ Christian Vognsen

Skolen set sent på efteråret fra skrænten bag pavillonen.

Den samfundsmæssige sammenhæng – nogle stikord.

Den første halvdel af halvtredserne var fortsat præget af efterkrigstidens arbejdsløshed, boligmangel og vareknaphed. Rationeringen af smør blev ophævet i 1950. kaffe og sukker i 1952, brændsel i 1953.

Der var tale om et klassesdelt samfund. Arbejderne gik ikke til bal i den borgerlige (Hobro Teater), men i Arbejdernes Forsamlingsbygning. Arbejderklassen læste "Socialdemokraten", de borgerlige "Aalborg Stiftstidende" eller "Himmerland" (Venstre).

Et statisk samfund, men fra midten af årtiet blev der tale om et samfund i opbrud. Generalstrejke i 1956. Vandringen fra land til by tog til i takt med landbrugets mekanisering. Landbruget måtte opgive sin position som toneangivende politisk-økonomisk erhverv. Udviklingen fra landbrugsland til industrisamfund blev støttet gennem en aktiv, regulerende stat med love om afskrivningsregler 1957, egnsudviklingsstøtte 1958, afgifter på store forbrugsvarer 1957 samt lån i udlandet til at finansiere omstillingen. Disse love og foranstaltninger foranledigede, at Danmark fik del i det økonomiske opsving i Europa sidst i årtiet. Opsvinget fortsatte i tresserne

og førte til fuld beskæftigelse.

Fra midten af halvtredserne var TV på vej ind i alle hjem og bragte hele verden ind i familiernes dagligdag. Udviklingen af en ungdomskultur begyndte med tumulter efter en rock-koncert i KB-Hallen. Sputnik opsendtes oktober 57. Explorer opsendtes i januar 1958. Charterrejser bragte folk ud i Europa.

Der var fortsat mangel på uddannede lærere og skolebygninger (både kapacitet og kvalitet). Der opstod en stigende interesse for uddannelse og undervisning. Internationalt kom uddannelse i fokus som en god investering - bl.a. med anbefalinger fra OECD. Der var blevet nedsat en række udvalg til forberedelse af lovrevisioner for folkeskolen, ungdoms- og aftenskolen og erhvervsuddannelserne.

Hobro Nordre Skole

Mit første møde med Nordre Skole i Hobro fandt sted i marts 1950, hvor jeg var ansat som vikar 1 måned. For at afhjælpe den store lærermangel i disse år, var der truffet aftale med landets seminarier om på skift at udsende 3. års lærerstuderende som vikarer en måned.

Marts måned var dengang skoleårets sidste måned med eksaminer og årsprøver. Skolen bestod dengang kun af hovedbygningen og gymnastiksalen. Lærerværelset var slået sammen med skoleinspektør Weirsøe Jensens kontor, Et smalt rum, hvor der var opstillet en række stole langs med væggene, hvor en begrænset del af lærerne kunne sidde ansigt til ansigt uden et bord imellem sig - efter først at have passeret bag inspektørens kontorstol. Ud over at administrere, varetage diverse ledelsesfunktioner og indføre karakterer i eksamensprotokollerne anvendte inspektøren også en del tid på at tape slidte skolebøger, så de kunne klare et skoleår mere. En illustration af de budgetmæssige vilkår!

Skoleinspektør Weirsøe Jensen fremtrådte med sin højde og hvide hår med stor myndighed, værdighed og distance. Hans udtalelser faldt ofte på grundlag af et forsigtigt skøn. Ved afslutningen af et skoleår, hvor alle elever og lærere var samlet i gymnastiksalen, takkede han eleverne for en god indsats i løbet af året og tilføjede også en tak til lærerne – de havde **formentlig** også gjort deres bedste.

Bekendtskabet med Nordre skole fortsatte i 1951 efter afslutningen af min læreruddannelse med et vikariat fra august til i november, hvor jeg skulle møde til aftjening af værnepligten i Fredericia.

Pladsmangelen var blevet afhjulpet ved opførelse af en pavillon med 2 klasseværelser på grunden bag legepladsen op mod skrænten. Denne udbygning havde givet mulighed for at indrette et lærerværelse i hovedbygningen med tekøkken og garderobe. For at udtrykke min taknemmelighed over en god tid på skolen, inviterede jeg på min sidste arbejdsdag hele lærerkollegiet på formiddagskaffe med rundstykker og wienerbrød på lærerværelset i et af frikvartererne. Denne markering af mulighederne på det nye lærerværelse blev modtaget med udelt begejstring, og lærer

Møller, den store fortæller af sandfærdige tildragelser, greb straks blyanten og forfattede følgende afskedsdigt på bagsiden af en reklame for ”Tjenestemandens Lommebog”:

*Ak kære hr. Vognsen
vi har kun sorg og savn.
Fordi De rejser fra os
Halvvejs til København.
De var en munter svinger,
En frejdig fræk vikar.
En tak vi også bringer
Fordi De var så rar
Farvel, farvel, kære Vognsen*

Fast ansat

Efter aftjening af værnepligten blev jeg fra 1. november 1953 ansat som fast lærer ved skolen frem til november 1961, hvor jeg tiltrådte en stilling som forstander ved Forsvarets Civilundervisning..

I løbet af de to år værnepligten havde varet, havde skolen fået et løft i form af en stor tilbygning med undervisnings- og faglokaler. Den tekniske standard havde også fået et løft i form af en skrivemaskine på inspektørens kontor – ganske vist kun en brugt/kasseret maskine fra kommunkontoret – så vidt jeg husker, var der et af bogstaverne, der hængte. Chr. Hornshøj havde afløst Weirsøe Jensen som skoleinspektør. Chr. Hornshøj havde en opmuntrende og støttende lederstil. Meget af sin tid var han på farten rundt i bygningerne for at se, om nogen trængte til hjælp eller en snak – altid i balance, altid veloplagt.

Chr. Hornshøj fandt det af betydning at holde erindringen om befrielsen, modstands kampen og besættelsen i live ved at sætte lys i vinduerne 4. maj, som vi spontant gjorde 4. maj 1945, da vi havde hørt frihedsbudskabet fra BBC.

Desværre har jeg ikke fået vinduerne på gavlen med på billedet

– herunder V-tegnet øverst oppe.. Lokalhistorisk arkiv i Hobro rummer måske et billede ved en professionel fotograf til erstatning for det viste.

Undervisningen

Ifølge det skema, jeg overtog i efteråret 1953, skulle jeg undervise 38 ugentlige timer, hvilket kan forekomme overvældende i vore dage med 37 timers arbejdsuge - inklusiv forberedelse. Normen var dengang 36 ugentlige timer + forberedelse. I øvrigt var arbejdsugen på arbejdsmarkedet på 48 timer indtil 1959, hvor den blev nedsat til 45 timer. Udover det pligtige timetal måtte man påtage sig overtimer på grund af lærermangelen, derfor 38 ugentlige timer - fordelt på alle ugens dage - weekenden begyndte først lørdag over middag. Dagene blev alligevel lidt lange på grund af en middagspause på en time. Når Spritfabrikkens fløjte lød kl. 12, strømmede vi alle hjem – for de flestes vedkommende til den hjemmegående husmoders varme middagsmad. I sidste halvdel af halvtredserne blev middagspausen reduceret til et spisebrikvarter på skolen.

Skemaet omfattede følgende fag og funktioner: Dansk- og klasselærer i II mellem - et glædeligt gensyn med elever, som jeg havde haft to år tidligere i 5. klasse; dansk- og klasselærer i en 2. klasse og regnelærer i en 2.klasse (parallelklassen). En fin grundstamme i et skema, dels på grund af, at disse fag gav mange ugentlige timer i klasserne, dels blev der mulighed for som klasselærer at følge eleverne op gennem skoleforløbet. Dette opvejede til fulde, at jeg gennem resten af skoleåret 1953/54 måtte påtage mig 8 sangtimer, som jeg ikke havde faglige forudsætninger for at tilrettelægge og gennemføre med større udbytte for eleverne – ud over at synge nogle sange. At jeg også fik til opgave at sælge sparemærker i disse timer, gav lidt variation.

Tilfældigvis blev der påbegyndt et årskursus i dansk i Hobro i efteråret 1953 med undervisning en dag om ugen fra kl. 16.00 – 19.00 løbende over to skoleår. Kurser af dette omfang kunne ellers kun følges i København, men i provinsen havde lærerne i protest mod de ulige muligheder for efteruddannelse af lærere i København og provinsen taget initiativ til at oprette videreuddannelsesforløb, der svarede til kurserne i København. I provinsen måtte vi imidlertid selv skillinge sammen til at aflønne underviserne.. Dette kursus var aktuelt for mig i forhold til undervisningen i dansk i mellemskolen.

Dansk i mellemskolen omfattede også læsning af svenske tekster, så jeg måtte have min uddannelse suppleret på sommerferiekursus på Danmarks Lærerhøjskole i København i 1953 og 1954. På disse kursus var undervisningen gratis og staten gav et tilskud på kr. 7.50 pr dag. Hobro kommune var så generøs at give samme beløb, men det var alt i alt heller ikke mange penge til et ophold i København dengang, selv om man kunne leje en madras på gulvet i gymnastiksalen på Lærerhøjskolen for 1 krone pr. nat!

Undervisningen i fagene var generelt baseret på valgte lærebogssystemer. Der forelå lokale læseplaner, men det var lidt tilfældigt, om man stiftede bekendtskab med dem,

og de blev ikke gjort til genstand for drøftelse. Didaktik var et ukendt begreb dengang. Hvis man fulgte den progression, der var indbygget i lærebøgerne, ville man i løbet af skoleåret have givet eleverne mulighed for at tilegne sig de faglige mål. Den formelle træning i dansk havde høj prioritet, staveord, diktat og genfortælling. Jeg havde senere som forstander ved Forsvarets Civilundervisning lejlighed til at se resultaterne af de værnepligtiges staveprøver og måtte erkende, at de mange timers stavetræning i skolen ikke havde haft nogen større langtidseffekt.

Efter at jeg i 90'erne havde mulighed for at følge nogle læreres danskundervisning baseret på den procesorienterede skrivepædagogik med brug af pc'er, har jeg ofte tænkt tilbage på min undervisning i dansk i mellem- og realskolen, hvor det var uhyre svært at få etableret en progression i det skriftlige arbejde, især i stilskrivning, hvor rettelser og kommentarer ved tilbageleveringen af stilen tilsyneladende ikke førte til forbedringer, selv om eleverne skrev stil efter stil. For eleverne var skriveprocessen overstået med afleveringen af stilen. Helt modsat den procesorienterede skrivepædagogik, hvor respons fra makker og lærer kan føre frem til et fejlfrit produkt under opnåelse af større stavefærdighed, øget sprogbeherskelse og sproglig bevidsthed – og gennem egenproduktion større viden og indsigt i litterære genrer og faget dansk som helhed.

Da sangtimerne var afviklet ved skoleårets slutning i 1954, blev der plads på skemaet til andre fag, bl.a. gymnastik/idræt. I vinterperioden kunne undervisningen afvikles i Gymnastiksalen og på skøjter på Vesterfjord, når isen kunne bære. Faciliteterne til sommerens boldspil og atletik var kummerlige. Det lykkedes at få indrettet en springgrav på arealet ved siden af pavillonen, så vi kunne øve højde- og længdespring. Vi kunne træne kuglestød langs vestsiden af gymnastiksalen, når pedellen ikke havde hængt vasketøj til tørre. Løb, boldkast og boldspil kunne vi afvikle på Horsø, hvor der var en mindre boldbane. I de ældste klasser kunne vi i ydertimerne cykle ud på stadion. Som det fremgår, kunne afviklingen af atletikundervisningen være noget besværlig, men vi fandt det vigtigt at bygge på den interesse eleverne havde for udendørsaktiviteterne – herunder for at tage skoleidrætsmærker. Vi deltog også i de årlige atletikkonkurrencer for hele skoleklasser (dreng), som Landsudvalget for Skoleidræt afholdt. Vi indsendte resultaterne af klassens enkeltpræstationer. Vi opnåede meget fine resultater. Jeg ved ikke, om diplomerne stadig er ophængt på skolen.

Lærer Ernst Nielsen og jeg tog initiativ til et samarbejde med skolerne i byerne ved Mariager Fjord om at afholde årlige Mariager Fjord stævner i boldspil og atletik på skift i Hadsund, Mariager og Hobro.

Lærerkollegiet i midten af halvtredserne

Når den årlige fordeling af fag og klasser, skulle foretages, opstod der ofte nervøsitet og frustrationer i lærerkollegiet, dels ville man gerne have sine ønsker om fag opfyldt, dels kunne der også være problematiske klasser/elever, man gerne ville undgå. Det var skolelederen, der traf de endelige beslutninger, men der var også tradition for, at lærerne med den største anciennitet kunne vælge først. Denne opmærksomhed på fagfordelingen havde dengang (som nu?) en sammenhæng med begrebet ontologisk sikkerhed – frygten for at lide nederlag. Noget alment menneskeligt, som man ikke har ofret så megen opmærksomhed. For læreren drejer det sig om at sikre sig mod nederlag på grund af manglende faglig indsigt og disciplinære problemer.

Et år var jeg så heldig, at ingen med højere anciennitet havde ønsket tysk i I mellem, så jeg fik chancen for at udnytte min ekstra uddannelse i tysk på seminariet. I min glæde over igen at beskæftige mig med et fremmedsprog tog jeg på sommerferiekursus i tysk på Lærerhøjskolen i 1958 og 1959. Som en appelsin i turbanen blev jeg sammen med 49 andre tysklærere inviteret på et 6 ugers kursus i Tyskland i sommerferien 1960, hvor vi var samlet en uge i Lübeck, derefter fordelt på Goethe Institutter rundt i Tyskland. Denne "appelsin" omfattede også en samling opslagsbøger i tysk sprog, litteratur og samfundsforhold til skolen.

Der stod ikke så mange i kø for at få timer i fysik, så der fik jeg efter få år foden inden for. Det var meget fint med det nye fysiklokale, hvor der var mulighed for elevøvelser. Dog kunne det være noget problematisk med 36 elever til elevøvelser, specielt varmeforsøg med glaskolber og bunsenbrændere – en enkelt kolbe sprang –

uden at anrette skade på nogen. Dengang forelå der ikke retningslinier for elevforsøg i fysik. Bestræbelserne på at fremme elevernes indsigt i faget ved at belyse sammenhængen mellem diverse forsøg/demonstrationer og dagligdagens fænomener kunne volde nogle vanskeligheder med den foreliggende samling af fysikapparater. Anskaffelse af komponenter til et "aufbausystem" løste en del af denne problematik, hvad angår elektricitetslære og magnetisme.

Ved planlægning og tilrettelæggelse af undervisningen havde jeg et behov for gå ud over indholdet i de udleverede lærebøger med ny viden og andre ideer på metodeplanet (andre niveauer kendte jeg ikke dengang). Jeg savnede en materialesamling – en skolecentral, som den jeg havde benyttet i Silkeborg til forberedelse af praktiktimer. På et fælleslærerrådsmøde stillede jeg forslag om at etablere en sådan samling i Hobro – startende med de fri-eksemplarer af lærebøger, som forlagene sendte til skolerne. Forslaget vandt ikke tilslutning, og formanden foreslog, at jeg kunne tage toget til Randers. Der havde Randers Amt etableret en skolecentral.

Sorteringsskolen

Halvtredsernes skole må betegnes som en sorteringsskole. Indtil jeg selv oplevede, hvordan optagelsesprøven virkede på de elever, der ikke blev optaget i mellemskolen, havde jeg vel opfattet sorteringen, som en rimelig foreteelse.

Men da jeg som klasse- og dansklærer i en 6. klasse oplevede at se ud over en flok elever, der efter prøven til mellemskolen, måtte tage til takke med 6. klasse, blev jeg klar over, at man havde gjort nogle børn fortræd. De var blevet belært om, at de ikke engang var "måske egnede", men måtte nøjes med "ikke egnede". Elever, som i de forudgående år havde været velfungerende, glade og interesserede, sad skuffede og udslukte. Nogle var vrede på skolen – vel også på mig, der havde været klasse- og dansklærer i den ene 5. klasse og regnelærer i den anden. De så nu frem til at kunne forlade skolen efter 7. klasse.

Det forhold, at skoleåret løb fra 1. april til 31. marts, bevirkede, at skiftet fra 5. klasse til I mellem og 6. klasse skete næsten fra dag til dag. Der var ingen mellemliggende sommerferie til at vænne sig til tanken. Først i 8. klasse, hvor de vrede og skuffede var gået ud af skolen (undervisningspligten var 7 år), kom interessen og glæden ved at gå i skole tilbage i fuld skala.

Min opfattelse af det uheldige i at teste elever – kommende borgere – ud af en classes fællesskab blev stærkt bestyrket, da jeg senere stiftede bekendtskab med undersøgelser, der viste, at mellemskoleprøven var et meget usikkert instrument til at forudsige den enkelte elevs forudsætninger for senere at bestå eksamen efter 4. mellem.

De glade og opstemte elever, der samtidig var blevet optaget i mellemskolen, havde jeg fortsat mulighed for at følge som lærer i matematik og fysik. Der stod ingen lærere med højere anciennitet i kø for at få de to fag i mellemskolen det år.

På vej mod den udelte skole

Med lov om folkeskolen af 1958 blev mellemskolen afskaffet og erstattet af en tre-årig realafdeling. Som hovedregel skulle børnene deles efter 5. klasse i boglige/ikke boglige klasser, men loven åbnede mulighed for et udelte 7-årigt skoleforløb, såfremt forældrene gav deres tilslutning. Undervisningspligten var stadig 7 år, dvs. eleverne kunne gå ud af skolen, fortsætte i realskolen eller i 8. og 9. klasse - og eventuelt 10. klasse.

I Hobro valgte skolerne at foreslå forældrene i de aktuelle klasser at gå ind for det udelte 7-årige skoleforløb – stærkt anbefalet af stadsskoleinspektør Jacob Pedersen, der ellers som medlem af Folketinget for det Konservative Folkeparti havde stemt mod loven, bl.a. på grund af muligheden for at undlade delingen efter 5. klasse.

Med muligheden for at vælge det udelte 7-årige skoleforløb indledtes udviklingen frem mod enhedsskolen, der blev gennemført som princip med skoleloven af 1975.

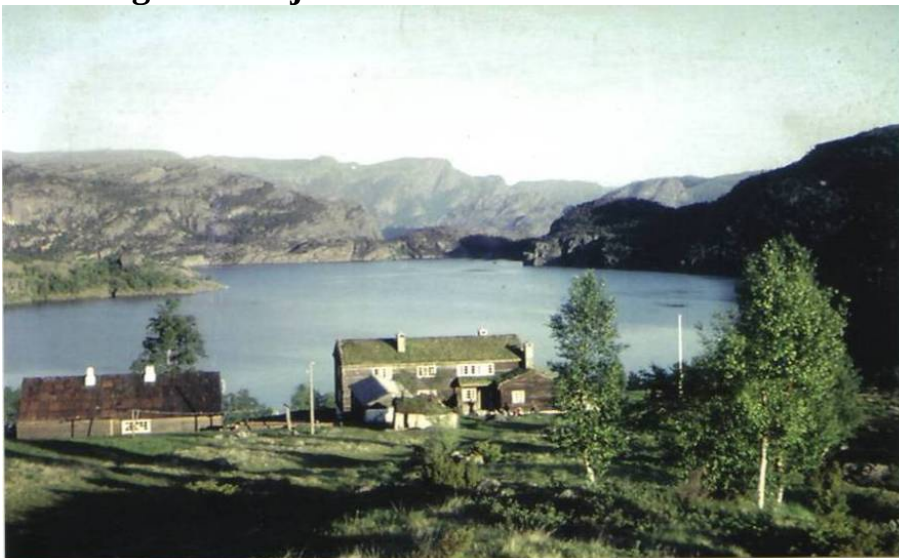
Etablering af enhedsskolen var for mig at se et af de største pædagogiske fremskridt i den tid, jeg har beskæftiget mig med skole og undervisning.

Opbrud i skolen

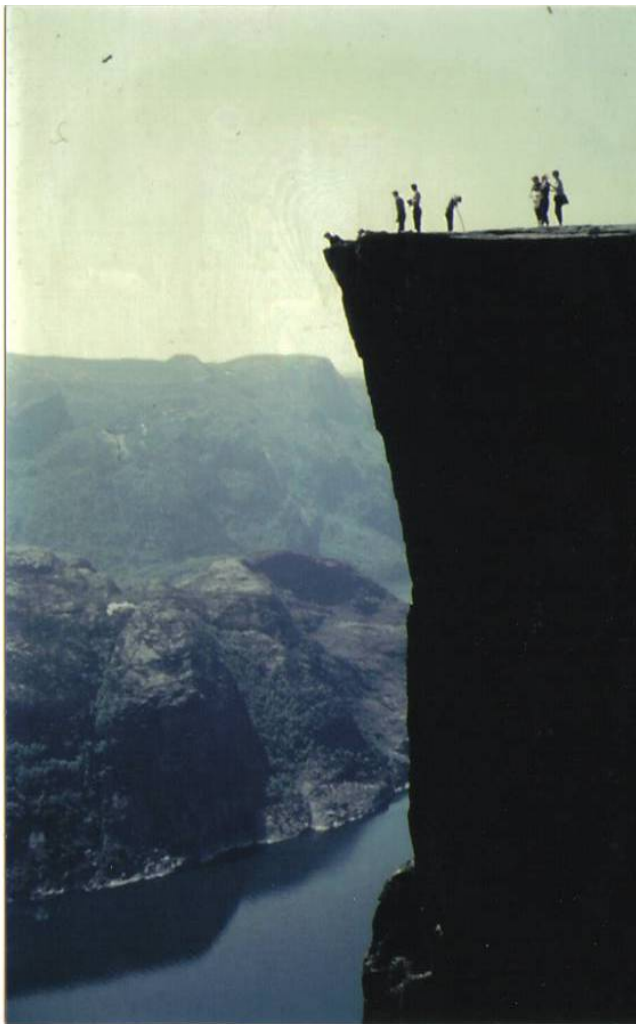
Skoleloven af 1958 havde som nævnt nogle konsekvenser for skolens struktur og organisation. Loven fulgtes i 1960 op af en undervisningsvejledning – benævnt som Den blå Betænkning, der indebar en revision af indhold og arbejdsformer. Der blev fortsat lagt afgørende vægt på det faglige indhold – herunder de ”kulturelle, moralske og åndelige værdier”, men der blev også lagt vægt på, at undervisningen blev lagt tæt op ad børnenes behov og forudsætninger. Eleverne skulle ”bringes i meningsfyldte situationer”, og de skulle ”lære at lære”..

Det opbrud, der var i fuld gang i det omgivende samfund kom med lov og betænkninger ind i skolen, og der opstod et enormt behov for efter- og videreuddannelse.

Den årlige skolerejse

Prædikestolshytten

Tidligt i foråret 1954 skulle jeg i gang med at arrangere en skolerejse. Der var tradition for at foretage skolerejser til Norge i juni i III mellem. Normalt fulgtes følgende rute: Hirtshals – Kristiansand – Stavanger – Sand – Nesflaten – Røldal – Haukelisæter – Hovden – gennem Setesdalen til Kristiansand. Med små og større færger, tog og bus. En rute med fantastiske naturoplevelser. Den eneste ulempe var søsygen, som ramte mange på den urolige færge fra Hirtshals til Kristiansand – så vidt jeg husker en ombygget minestryger.

Igennem årene faldt det i min lod at bistå flere klasselærere med at tilrettelægge og følge med på disse rejser. Noget jeg med glæde påtog mig, dels på grund af naturoplevelsen, dels fordi man på sådanne rejser så helt andre sider af eleverne.

I de første år mødte børnene en utrolig varme og interesse og lyst til at fortælle hos de nordmænd, vi stødte på undervejs.

De var stadig meget taknemmelige for de madvarer, de modtog fra Danmark under krigen, dertil kom, at vi i de første år ikke så mange andre turister

En god kontakt med lederen af Bennetts Rejsebureau i Stavanger, der tilrettelagde rejsen for os i Norge, skaffede os mange ekstra oplevelser, såsom sejlture med turistbåden "Clipper" ind i Lysefjorden, rundvisning på "Oslofjord", et af datidens store passagerskibe til USA – et luksusskib, der anløb Stavanger, mens vi var der.

En enkelt klasse overnattede i Prædikestolshytten og vandrede ad en

fjeldsti ind til Prædikestolen – et klippefremspring hævet 600 m over fjorden. For at holde prisen nede bragte vi selv morgen- og aftenforplejning med, og eleverne havde foretaget en opsparing i løbet af II mellem

Den årlige skolefest

Hvert år opførte III mellem en komedie til årets skolefest, der blev afholdt på Hobro Teater, hvor der var en teaterscene og en rigtig scenemester.

Om eftermiddagen opførtes forestillingen for de yngste klasser. Om aftenen for de ældste. Aftenen sluttede med dans til Lambrechtsens orkester.

I 1954 var det mig, der som klasselærer for III mellem skulle tage denne opgave op sammen med

klassen. Vi valgte *Onkel Toms Hytte*, selv om handlingen ikke falder ind under begrebet komedie. Jeg stod over for en opgave, jeg ikke havde prøvet før, men viceskoleinspektør Hans Ebdrup stod mig bi med sin scenemæssige erfaring og sit kunstneriske talent og designede to bagtæpper (det ene ses på billedet), som vi

sammen smurte maling på til langt ud på natten. Nye bagtæpper var påkrævet, idet ingen af teatrets kulisser havde en hytte til onkel Tom på tapetet, ej heller en nattehimmel bag et bålsted. Dette samarbejde udviklede sig gennem årene ud over er fortsat samarbejde til et nært venskab.

Jeg havde lært så meget af dette samarbejde, at jeg kunne bistå flere af mine kolleger i et eller

andet omfang ved planlægning og opførelse af III mellems skolekomedie i de efterfølgende år, bl.a. i efteråret 1959, hvor frk. G. Frederiksens III mellem stod for tur. Det var en klasse med elever, som jeg havde undervist helt fra 2.klasse. Denne klasse havde valgt *Svinedrengen*.

Konstituering

Det kom som et chok og et tab for alle på skolen, at skoleinspektør Chr. Hornshøj pludselig blev så alvorligt syg, at der blev tale om et langt sygefravær.

Viceskoleinspektør Hans Ebdrup blev derfor konstitueret som skoleinspektør 1 1959. Nogle år senere, da Chr. Hornshøj måtte tage sin afsked, blev Ebdrup fast ansat i embedet. Hans Ebdrup havde som viceskoleinspektør virket som en kompetent støtte for Chr. Hornshøj, og i forhold til lærerkollegiet som den vidende, lune, lyttende og vejledende ven, der kun tøvende stillede sine mange talenter til skue. Som leder derimod var han ikke karrig med at bruge sine talenter. Han levede helt op til den tids ideal for en skoleleder: at fremtræde som den første blandt ligemænd - primus inter pares

Som formand for lærerrådet blev jeg konstitueret som viceskoleinspektør i 1959. At blive inddraget i skolens ledelse og administration sammen med Hans Ebdrup var en ny, spændende og lærerig udfordring. Dertil kom, at jeg som formand for fælleslærerrådet i Hobro deltog i skolekommissionens møder sammen med Ebdrup, der deltog som skoleleder.

Det er oplagt, at vi benyttede møderne i skolekommissionen til at argumentere for det nødvendige i en udbygning af Nordre Skole: Gymnastiksalen var helt forældet, sløjd og hjemkundskab blev afviklet på Søndre Skole. Legepladsen var alt for lille. Dengang skulle alle børn ud i hvert frikvarter – skolen havde intet indendørs fællesareal eller brede gange. Alle 500 elever skulle sluses ind igen gennem to døre og fordeles på flere etager efter hvert frikvarter. Der måtte spildes alt for megen tid og kræfter på at organisere de daglige indvandring efter frikvartererne, hvis disse ikke skulle ende i kaotiske tilstande – især efter dage med stormvejr.

Skolekommissionen var lydhør, og der blev holdt møder med en arkitekt. Som afslutning på et af møderne blev vi anmodet om at fremsende nogle oplysninger til skolekommissionen. Oplysningerne blev fremsendt direkte til skolekommissionen og ikke ad kommandovejen, dvs. gennem stadsskoleinspektøren. Dette medførte, at stadsskoleinspektøren ikke længere kunne støtte byggeriet og sagen blev lagt på hylden.. Byggeriet nåede ikke at blive sat i gang, inden jeg forlod skolen.

I øvrigt var der sidst i halvtredserne - i opbrudstiden - mange spændende sager på dagsordenen både i skolekommissionen, i fælleslærerrådet og på skolen.

I skolekommissionen drøftede man i flere omgange etableringen af Skive Gymnasium, ansættelse af den første skolepsykolog i Hobro Kommune, gennemførelse af skoleloven af 1958 mv.

Fælleslærerrådet fik travlt med at nedsætte udvalg til udarbejdelse af forslag til kommunens lokale læseplan. I flere udvalg valgte man at foreslå teksten i

undervisningsvejledingen. Det kunne jo ikke gøres bedre. En betænkning om Specialundervisningen i 1969 måtte også omsættes i praksis.

Årene på Hobro Nordre skole står for mig som nogle af de bedste år i mit lange virke inden for uddannelsessektoren. Vel har jeg siden haft mange spændende opgaver og deltaget i nationale og europæiske udviklingsprojekter, men den sammenhæng. intensitet og nærhed til det, det hele drejer sig om ved det at holde skole, har jeg ikke oplevet siden tiden i Hobro.

Som nævnt er dette en skitse, så kommentarer og forslag til supplerings og ændringer skal være velkomne.